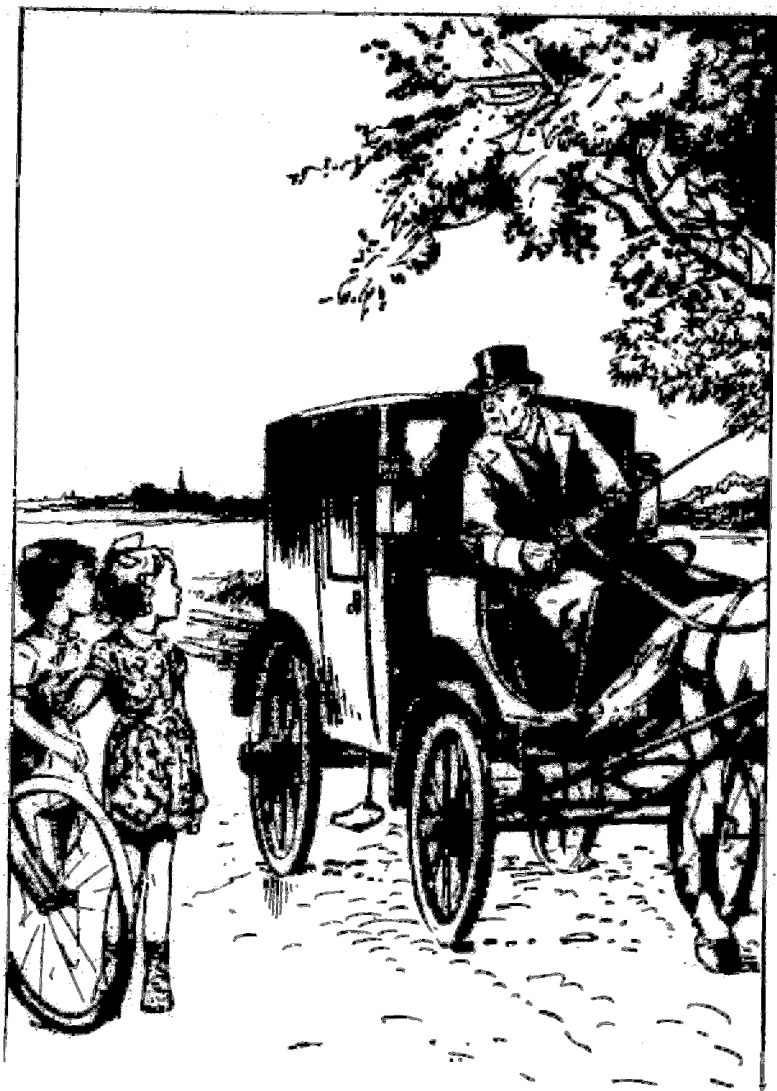

VAN TWEE
ONDEUGENDE
MEISKES

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

**VAN TWEE
ONDEUGENDE MEISKES**

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

**VAN
TWEE ONDEUGENDE
MEISKES**

Tekeningen van Jan Lutz

DERDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Voor Dinie en Annie

I

BIJ TANTE DOORTJE

Het is een mooie, zonnige morgen in 't begin van augustus.

Op de hoge stoep voor het huis van tante Doortje staat Trudy, Trudy van Veen.

Of eigenlijk staat ze niet. Ze hangt zo maar wat van d'r ene been op 't andere. Ze verveelt zich een beetje.

Gistermiddag is ze hier gekomen. Helemaal alleen. Of alleen?! . . . Moeder heeft haar naar de bus gebracht en de chauffeur gevraagd of die goed op haar wilde passen en haar in de stad in de tram wilde zetten. En tante Doortje heeft haar hier afgehaald.

Maar toch . . .

Anders gaan òf vader òf moeder en een heel enkel keertje vader en moeder alle twee mee, om haar weg te brengen. Want ze mag iedere vakantie bij tante Doortje komen logeren.

Maar nu had vader het veel te druk. Vaders baas heeft een groot karwei in de stad aangenomen. Er is daar een nieuw ziekenhuis gebouwd. En vader is een van de mensen, die het moet schilderen. Het wordt zo mooi! Vader vertelt er haar zo vaak van! Maar alleen 's avonds. Overdag is vader nu altijd weg. Echt ongezellig, hoor!

En moeder!

Moeder weet helemaal niet hoe ze klaar moet komen. Ze hebben dit jaar zoveel pensiongasten!

Iedere zomer komen er meer vakantiemensen naar hun dorp. Ze vinden het er allemaal zo prachtig met al die bossen. Zij krijgen ook steeds meer gasten. Maar zoveel als van 't jaar hebben ze er nog nooit gehad.

Het hele huis zit vol. Zelf wonen ze in het schuurtje. Best leuk trouwens.

En de laatste weken heeft ze op zolder geslapen. Net als vader en moeder. Die deden dat altijd al als er gasten waren. Maar voor haar was het de eerste keer, omdat moeder haar kamertje nog niet eerder voor de vakantiemensen nodig had gehad.

Ze vond het reuzegezellig.

Moeder stond meestal heel vroeg op. En dan kroop zij vaak nog gauw even op moeders plekje. Dan hadden vader en zij dikwijls samen de grootste pret. Zo stiekempjes weg natuurlijk. Want de gasten hadden de slaap dan nog lang niet uit. En die mochten ze vooral niet wakker maken.

Stel je voor!

Maar 't was dikwijls wel erg moeilijk om stil te doen. Want juist als je eigenlijk niet lachen mocht, moest je het soms bijna uitgieren.

Dan stopte ze maar gauw haar zakdoek in de mond. Of een stuk van 't laken. En vader ook. Dan moest ze juist nog veel meer lachen. Die vader kon er dan toch zulke rare gezichten bij trekken.

O ja, hoor, 't was best leuk!

Niet dat ze niet blij geweest is toen ze weer hier naar toe mocht!

Bij tante Doortje logeren is reusachtig fijn!

Altijd!

Tante is een schat!

En ze woont in zo'n enig huis!

Een huis met verrassingen, noemt vader het.

Grappig eigenlijk dat vader hier vroeger ook gewoond heeft, denkt Trudy opeens.

Wat is dat al lang geleden. Toen leefden grootvader en grootmoeder nog. En die heeft zij niet eens meer gekend. En ze is nu toch al negen jaar.

Ze gooit haar blonde pijpekrullen naar achteren, kijkt even door de openstaande winkel deur naar binnen.

Tante is nog zo druk bezig. Ze zal hier maar stilletjes wat blijven.

Achter in het winkeltje is een trapje naar beneden. Als je dat afloopt, kom je in zo'n leuk vertrek! 't Is een kelder. En tegelijk een kamer.

Tante Doortje bewaart er de boter en de eieren en de melk, die ze verkoopt, maar ze woont er 's zomers ook wel.

Trudy vindt het altijd enig om daar te zitten! 't Is er helemaal niet erg donker. Er zijn ramen naar de winkel. Niet zulke hoge natuurlijk. Maar er komt toch nog heel wat licht door naar binnen. Vooral als de winkel deur openstaat, zoals nu. Boven die kelderkamer is tantes huiskamer.

Om daar te komen, moet je een trapje oplopen.

Dat is op zij.

Daar in die huiskamer is het ook al zo heel anders dan in gewone kamers.

De hele voorkant is raam, van beneden tot boven.

Je moet er maar nooit te dichtbij komen, want dan zou je er zo door kunnen vallen.

Wat was moeder daar toch altijd bang voor toen zij nog klein was! . . .

Door dat raam kijk je natuurlijk ook in de winkel. En door de winkel op de straat en het smalle grachtje. En de straat en de huizen aan de overkant van 't water kun je ook nog best zien. Zo gezellig!

Achter in die kamer zijn bedsteden.

Als Trudy 's winters bij tante Doortje logeert, slapen ze daarin. Elk in één. Zo knus!

Maar 's zomers gaan ze naar tantes slaapkamertje. Weer een trap op. Een donkere. Ook leuk!

Och, eigenlijk is alles bij tante Doortje leuk. Het grappig-kleine keukentje! . . . De grote kist boven op zolder, waar ze wel 's in mag rommelen als het regent en waar ze steeds weer nieuwe dingen in ontdekt! . . . Mieky, de grote, witte poes! . . . En vooral het winkeltje zelf, waar tante behalve boter, melk, kaas en eieren ook garen, band en al zulke spulletjes verkoopt. En knopen niet te vergeten! Zulke prachtige als daarbij zijn! Soms mag ze tante wel 's helpen opruimen. Dan kan ze ze meteen zo fijn bekijken.

En dan die doos met sajiet! . . . Die vindt ze nog mooier! Wat een kleurtjes zitten daarin! . . .

In de kerstvakantie heeft ze zo maar op een avond een heleboel strengetjes uit mogen zoeken. En toen heeft tante haar punniken geleerd.

Ze kreeg een leeg garenklosje, waar vier spijkertjes op zaten. En een gloednieuwe stopnaald.

Ze begreep eerst maar niet, wat ze daar nu mee moest doen. Maar tante deed het haar voor.

Zij mocht het strengetje uitzoeken, waar ze mee zouden beginnen.

Een vuurrood koos ze.

Ze weet het nog precies.

En het duurde maar even of ze kon het zelf.

Het ging zo lekker! . . .

Telkens moest ze gauw even kijken of het nieuwe kleurtje al onder uit het klosje kwam piepen.

't Werd net een heel dikke koord.

Een reuzelange had ze gebreid.

En toen die klaar was, had tante hem in 't rond aan elkaar genaaid. Zo was het een kleedje geworden. Zo'n mooi kleedje! Dat had ze na de vakantie als „welkom thuis” voor moeder mee mogen nemen. Wat was moeder daar blij mee geweest! . . .

O ja, tante Doortje is de liefste tante, die je je maar voor kunt stellen. En ze doet alles om het je plezierig te maken.

Maar vanmorgen heeft tante het zo druk! Ze heeft tante eerst gezellig mogen helpen. Maar nu heeft tante geen werkjes meer voor haar. Daarom is Trudy maar naar buiten gegaan.

Wacht, ze gaat lekker een beetje schommelen.

Meteen zit ze al in haar vrolijk gebloemd jurkje op de dikke, ijzeren ketting, die van het hardstenen paaltje op de rand van de stoep naar de muur van tantes huis loopt.

Hè, fijn gaat dat toch! . . .

Nu is ze meteen vlak bij het schuine muurtje. Het schuine muurtje is zowat een halve meter hoog en ligt tegen de tuinmuur van de bakker, die naast tante Doortje woont. Hoe het daar eigenlijk komt, kan niemand je vertellen. En ook niet, waarom het er zit. Maar de kinderen uit het kleine stadje weten het allemaal te vinden.

't Is een heel kunstje, zie je, om het helemaal op die schuine kant af te lopen. Je moet het vlug doen. Anders mislukt het.

Trudy heeft het al zo dikwijls geprobeerd. En een klein eindje gaat het meestal goed. Maar dan is 't weer mis.

Marieke zegt dat ze veel te bang is. Dat ze veel beter moet durven.

Marieke zelf durft zo goed! Die kan het zo best! Nog beter dan een heleboel jongens.

Hè, Trudy wou dat Marieke maar 's kwam! . . .

Marieke Blom is haar vakantie-vriendinnetje.

Ze woont in een heel nauw straatje, dat van het grachtje naar de weg erachter loopt.

En ze heeft maar eventjes vijf broertjes en zusjes! Zo enig! . . .

Trudy zou best even naar haar toe willen. Maar ze durft nooit zo erg goed zo'n eerste keer in de vakantie, als ze er in een hele tijd weer niet geweest is.

En tante Doortje heeft ook liever niet dat ze er zelf heen gaat. Tante is altijd bang dat het voor mevrouw Blom te druk is in dat kleine huisje met al die kinderen. Als Marieke haar komt halen, is het heel wat anders.

Hè ja, kwam ze maar! . . .

Trudy schommelt dat het een lieve lust is.

En dan opeens, daar staat Marieke naast haar, aan iedere hand een klein broertje.

„Ha, die Trudy!” zegt ze blij. „Leuk dat je er weer bent, zeg! Je tante had me al verteld dat je gister komen zou. Helemaal alleen, hè?! Echt, jô!”

Haar pientere, bruine oogjes schitteren. Haar korte, pikzwarte vlechtjes, een elastiekje aan het eind er stevig omheen gedraaid, staan parmantig uit.

Dat zou zij ook best 's willen. Heel alleen in de tram en in de bus.

Met een kleurtje van verrassing is Trudy van haar schommel gesprongen.

„Daag!” lacht ze, opeens een beetje verlegen.

Dan knielt ze neer bij de jongetjes.

„Dag, Janneman! Dag, Henkje! Krijgt Trudy een handje van jullie?” vleit ze.

Zè is dol op kinderen! En ze kan maar nooit begrijpen dat Marieke zo vaak moppert, omdat ze alweer op die vervelende kinderen moet passen.

Ze wou dat zij al die broertjes en zusjes had! Ze zou er altijd wel mee op willen trekken. Zij is altijd zo alleen! . . .

Maar Janneman en Henkje, drie en twee jaar oud, houden hun zusje stevig vast met hun ene handje, steken als bij afspraak het andere op de rug en vertrekken geen spier.

„Kennen jullie Trudy niet meer? Toe, zeg 's: Dag, Trudy!” probeert Trudy het nu.

Maar de lipjes worden stijf op elkaar geperst. Geen woord komt erover.

Alleen kijken de broertjes Trudy maar steeds strak aan met hun grote, donkere ogen.

Dan bemoeit Marieke er zich mee.

„Foei, stoute jongens! Willen jullie Trudy 's gauw een handje geven!” baast ze.

Maar Janneman en Henkje denken er niet aan. Ze blijven even onbewogen.

„Och, laat ze toch! Ze moeten eerst weer even aan me wennen natuurlijk!” vergoelijkt Trudy moederlijk als ze merkt dat Marieke zich echt boos gaat maken op de kleine broertjes . . . „Gaan jullie wandelen?”

„Niks, hoor! We moeten even naar de kruidenier hier op

't hoekje. Ansjie en Kees en Willy logeren bij oom Piet en tante Wil, zie je. En nu gaan Jantje en Henkje vanmiddag met moeder naar grootmoeder. Anders mocht ik ook wel mee natuurlijk, maar moeder wil er graag tot vanavond blijven. Dan is het een beetje meer de moeite. En nu moet ik thuis zijn om voor vader te zorgen als hij om zes uur van de fabriek komt, weet je. We hebben het nu vanmorgen erg druk, dat begrijp je. Maar na 't eten hoef ik alleen maar even de boel op te ruimen en de vaat te wassen. En dan mag ik de hele middag moeders fiets hebben. Is dat even fijn?! . . . En dan kom ik jou halen. Dan gaan we samen in 't Plantsoen fietsen, ieder op zijn beurt. Ja?" Marieke heeft aan één stuk door gerateld. „O ja, fijn!" vindt Trudy. „Hoe laat kom je dan zowat?" „Om een uur of twee, denk ik. 'k Zal vlug voortmaken," belooft Marieke, terwijl ze de broertjes alweer meetrekt. „We moeten nu opschieten, hoor! Daag! Tot straks!" „Daag!" Trudy kijkt hen na tot ze in de winkel van de kruidenier verdwenen zijn. Dan gaat ze gauw naar binnen om tante Doortje van het mooie plannetje te vertellen.

II

FIETSEN

De zware klok van de oude Grote Kerk met z'n mooie toren slaat juist twee uur als Marieke voor het winkeltje van juffrouw Van Veen van de fiets springt.

Ze wil 'm de stoep ophijsen. Maar ze kan het niet. De stoep is ook zo hoog. En zij is klein. Bijna een hoofd kleiner dan Trudy. En ze is nog wel een heel jaar ouder.

Een beetje hulpeloos en boos tegelijk kijkt ze om zich heen. Hoe moet dat nu?! . . .

Marieke is niet gewend dat iets haar niet gauw lukt.

Maar daar gaat de winkeldeur al open. Trudy heeft op de uitkijk gezeten en haar aan zien komen.

„Hallo!” roept ze blij. „Wat ben je lekker op tijd!”

„Ja, hè?” glundert Marieke, haar boosheid alweer helemaal vergeten. „Ga gauw mee, jô! We hebben een fijne, lange middag!”

Trudy is de stoep al afgesprongen.

Ze wuift naar tante Doortje, die haar achterna gelopen is en nu in de deur staat.

„Dag, tante!”

„Zul je voorzichtig zijn, Trudy? En jij ook, Marieke?” vraagt die, een beetje bezorgd. Die Marieke is zo'n wildzang! Trudy is nu wel niet zo'n heldin, maar als Marieke bij haar is, wordt ze onwillekeurig aangestoken.

„Ja, tante!” „Ja, juffrouw!” beloven ze allebei grif.

„Veel plezier dan maar!” wenst tante. „En komen jullie dan over een uurtje gezellig een glaasje limonade bij me drinken?”

„O ja, graag!”

Tante heeft schik in die blijde gezichtjes. Ze kijkt hen na tot

ze de brug over zijn en om de hoek in 't Plantsoen verdwijnen.

„Weet je wat we doen? We gaan naar 't bankje achter de heg,” bedisselt Marieke intussen.

„Best!” Trudy vindt op 't ogenblik alles best.

„En dan fietsen we om de beurt het hele Plantsoen rond. Of nee. Eerst ieder perk apart. En dan later twee tegelijk. En dan drie. En zo steeds een eindje verder. Dat is nog veel leuker!” Marieke fietst. Ze staat op de trappers. Ze is te klein

om goed bij 't zadel te kunnen komen. Maar dat hindert niets. „O ja, dat is echt leuk!” hijgt Trudy. Marieke trapt zo vlug. Ze kan haar haast niet bijhouden.

„En dan mag ik natuurlijk telkens twee en jij één keer.”

Marieke vindt dit heel eerlijk. De fiets is ten slotte van haar.

„Ja, natuurlijk.” Trudy wil niet laten merken dat ze een beetje teleurgesteld is. Marieke heeft eerst gewoon gezegd: „Ieder op z'n beurt.” Maar ja, 't is haar fiets. En 't is ook eigenlijk al mooi dat zij zoveel beurten zal krijgen.

Trudy zit op het bankje achter het perk met de heg.

Marieke is al een heel tijdje weg.

Geen wonder. Ze hebben alle perken al apart rondgefietst. En er zijn er maar eventjes zeven. Of eigenlijk acht, als je het kleine erbij rekent, dat zo leuk omhoog loopt. Maar daar durft zelfs Marieke niet langs, omdat het zo dicht bij 't water ligt. En dus telt dat niet echt mee.

Toen hebben ze er twee tegelijk genomen. Daarna drie en zo door. Nu is het hele Plantsoen in één keer aan de beurt.

't Gaat enig! denkt Trudy. Ze hebben een echt fijne middag!

't Fietsen is 't leukst natuurlijk. Maar hier op 't bankje verveelt ze zich toch ook helemaal niet.

't Bankje staat hier ook zo echt! Vlak achter de opening in de heg, die rond het halve perk loopt. De opening lijkt net een poortje. Als je hier zo zit, kun je allerlei leuks verzinnen, vindt ze.

Nu heeft ze bedacht dat daar achter dat poortje de tuin van een kasteel ligt. Een prachtig park met heel veel rozen en andere mooie bloemen. En een vijver met grote, witte zwanen en eendjes. En ook een kleinere, vol goudvissen. Van goudvisjes houdt ze toch zoveel!

En dan daar middenin, helemaal verscholen tussen hoge bomen, staat het kasteel natuurlijk.

En zij woont in dat kasteel.

Ze is een prinsesje. Ze heeft prachtige, zijden kleren! En heel mooi speelgoed! En ze krijgt alle dagen de lekkerste pudding, die je je maar kunt voorstellen. — Trudy is dol op pudding!

Maar toch is ze niet echt gelukkig. Want ze heeft helemaal geen broertjes en zusjes. En er komen ook nooit andere kinderen op 't kasteel spelen. Ze is altijd zo alleen! . . .

Maar nu heeft ze een tijdje terug het poortje in de heg ontdekt. En stilletjes glipt ze daar nu af en toe door naar het bankje.

Het mag natuurlijk niet. Maar ze kan het niet laten. Er spelen daar zo dikwijls kinderen. En dan mag zij meedoen. Heerlijk vindt ze dat.

Zo pas is ze hier ook weer naar toe geslopen. Nu is er nog niemand van haar vriendjes en vriendinnetjes. Maar misschien komen er wel gauw een paar.

Wacht, ze zal . . .

Met een vaartje komt Marieke aanrijden. Ze heeft zin in de beloofde limonade.

„'t Is drie uur, Trudy. We moeten nu maar eerst naar je tante gaan, hè? Anders zit ze misschien maar op ons te wachten. Dan kun jij straks het hele Plantsoen wel rond.”

Trudy heeft zo verrukkelijk zitten dromen, dat ze Marieke helemaal niet heeft horen aankomen.

Nu schrikt ze eigenlijk een beetje op.

„Ja, goed,” zegt ze dan, nogal tam.

„Hier, jij mag naar 't huis van je tante fietsen!” beslist Marieke gul. „Dat is eerlijk. Jij hebt zo pas gelopen.”

„Fijn!” Trudy droomt niet langer. Ze rijdt al.

De limonade staat al klaar als ze thuiskomen.

Ze vliegen erop af.

Heerlijk, ranja! Ranja met een rietje erin en één ernaast.

„Dat ene is voor 't breken,” lacht tante Doortje, die gezellig bij hen komt zitten en alles van hun fijne middag moet weten. Ze raken bijna niet uitverteld, die twee. Trudy is al even druk als Marieke. Telkens vallen ze elkaar in de rede. En soms praten ze allebei tegelijk.

Dan stopt tante met een quasi benauwd gezicht haar vingers in de oren en zegt: „Eén voor één, hoor! Eén voor één! Anders versta ik er niets van!”

En als tante hoort dat ze het kleine perkje vlak langs 't water niet rondfietsen, omdat dat wel een beetje gevaarlijk is, is ze zo blij!

„Dat is flink van jullie, hoor!” prijst ze. „Altijd maar goed voorzichtig zijn. Stel je voor dat jullie daar de gracht inreden! Ik zou me gewoon geen raad weten!”

En dan tovert die tante Doortje als beloning zo maar een hele reep chocola te voorschijn. Die mogen ze samen delen.

Wat een feest! Wat een feest!

Een kwartier later zijn ze weer bij hun bankje.

„Ga jij nu ook maar twee keer 't hele Plantsoen rond, Trudy,” zegt Marijke grootmoedig, nog onder de indruk van de ranja en de chocola. Zo iets krijgt ze thuis niet vaak. 't Is toch maar fijn, dat Trudy haar vriendinnetje is.

Terwijl Trudy geniet van de extra lange tocht, verzint Marieke een nieuw plannetje. Ze komt er dadelijk mee voor de dag als Trudy terug is.

„Zeg, Trudy, nu gaan we 't Bolwerk op, hoor! Eerst de helft, tot die grote meidoorn, weet je wel? En dan helemaal. Jij weer één en ik twee keer.” Ze zegt dit laatste er voor alle

zekerheid maar even bij. Trudy zou 's kunnen denken dat ze nu telkens even vaak zou mogen als zij.

Maar Trudy kijkt een beetje benauwd.

„Het Bolwerk?” vraagt ze dan . . . „Is dat niet veel te gevaarlijk? Dat loopt toch ook eigenlijk vlak langs 't water! En 't is zo hoog! En dan dat schuine stuk hier naar 't Plantsoen toe!”

„De hoogte, bedoel je? Dat gaat juist reuzefijn, meid! Hoef je helemaal niet te trappen. Je laat je maar lekker gaan!” Marieke staat gewoon te popelen om op te stappen.

„Maar we hebben tante Doortje beloofd dat we voorzichtig zouden zijn,” komt Trudy weer.

Marieke wordt een beetje ongeduldig.

„We zijn toch zeker ook voorzichtig! Het Bolwerk is toch veel breder dan dat paadje langs 't kleine perkje! Nu, ik ga, hoor! Als jij dan te bang bent, doe jij het niet.” Meteen rijdt ze weg.

Trudy blijft weer alleen op 't bankje achter.

Bang? . . . Bang? . . . Is zij bang? . . .

Eigenlijk wel een klein beetje . . .

Maar voor Marieke wil ze het niet weten. Marieke durft alles. En als die, juichend dat het toch zo echt jofel ging, vooral bij „de hoogte”, weer terugkomt, praat ze nergens meer over en is in een ommezien ook op 't oude Bolwerk.

't Valt ook werkelijk genoeg mee.

En ja, 't gaat wel veel echter dan rond die perkjes. Ze zou dit de hele middag zo wel willen blijven doen.

Maar Marieke niet. Die moet telkens 's weer wat anders beleven.

Bij haar laatste beurt heeft ze de tram naar de stad zien rijden. En toen is er zo maar opeens een prachtig plan in haar hoofd gekomen.

Trudy en zij gaan ook naar de stad.

Natuurlijk.

Dat kan nog best. 't Is nog maar even halfvier. En vader fietst het altijd in een half uur. Dat weet ze zeker.

Dan zijn ze er dus om goed vier uur. Enig. Dan laat ze Trudy gauw de vogels zien in dat grote park vlak bij 't station. Een prachtige volière is daar, met goud- en zilverfazanten en nog massa's andere mooie vogels!

En dan kunnen ze daarna nog best even bij oom Jaap en tante Janny gaan kijken. Daar is 't ook altijd zo leuk!

Om vijf uur terug. Om halfzes thuis. 't Zal net prachtig gaan! Als Trudy nu maar wil! . . .

Weet je wat ze zal doen? . . .

Ze vraagt het haar niet. Ze zegt gewoon dat ze gaan. 't Is per slot haar fiets.

Trudy staat amper naast het bankje of Marieke heeft het al gezegd.

„En nu gaan we naar de stad, zeg!”

„Naar de stad?” Helemaal verbouwereerd kijkt Trudy haar aan.

„Ja, natuurlijk, naar de stad. 't Kan nog best! Een half uur heen, een half uur terug. Dan kunnen we er ook nog een uur zijn.”

„Maar . . .” begint Trudy.

Marieke laat haar niet aan 't woord komen.

„'t Is er zo mooi!” probeert ze Trudy warm te maken voor haar plannetje. „Een park, meid! Nee, schitterend! En prachtige vogels erin! Die zitten in zo'n volière, weet je wel? Zal ik je allemaal laten zien.”

Ze moet even ophouden om op adem te komen. En van deze gelegenheid maakt Trudy gauw gebruik om ook 's wat te zeggen.

„Je moet veertien jaar zijn om zonder geleide in een park te

mogen," weet ze heel zeker. „Daar komen wij samen nooit in."

„O best!" beweert Marieke heel beslist. „Jij bent zo groot! Ze zien jou wel voor veertien aan!"

„Ben je mal?" komt Trudy nu, een beetje minachtend. „Ik ben toch nog maar negen. En dan zullen ze daar zeker denken dat ik al veertien ben! Niks, hoor!"

Marieke weet dat Trudy gelijk heeft. Maar ze wil haar mooie plannetje niet opgeven.

„We kunnen het in ieder geval proberen," vindt ze. „Vaak genoeg ziet de parkwachter je niet eens. En als hij je ziet, is 't nog niet erg. Hij doet je niets. Hij stuurt je er alleen maar uit."

En als Trudy niet onder de indruk lijkt van dit betoog: „En anders gaan we eerst naar m'n tante Janny. Daar is 't altijd zo enig! Dan vragen we die of zij er met ons heengaat. Daar had ik je anders daarna mee naar toe willen nemen."

Ja, dat is een prachtoplossing. Dat had ze eerder moeten bedenken. Nu zal Trudy toch zeker wel meegaan.

Maar die vraagt dadelijk: „Weet je goed, waar je tante woont?"

„Natuurlijk! Ik ben er toch vaak genoeg geweest met vader of moeder!" komt Marieke verontwaardigd.

„Niet alleen?" wil Trudy nog weten.

„Nee, niet alleen," bekent Marieke eerlijk. „Maar dat geeft toch zeker niets!"

„Weet je de naam van de straat wel?" Trudy houdt ervan de dingen precies te weten.

Marieke denkt even na.

„Nee, die weet ik zo gauw niet. Maar wat geeft dat nou, meid! Ik weet immers best hoe ik er komen moet!"

Maar Trudy geeft zich nog niet gewonnen.

„Het kan immers nooit! We hebben maar één fiets.”

„Ook erg!” smaalt Marieke. „Er zit toch zeker een pracht van een bagagedrager op! We kunnen toch om de beurt trappen en achterop zitten!”

Ja, dat kan. Maar 't lijkt Trudy wel griezelig. En ook gevaarlijk. En ze hebben tante beloofd dat ze voorzichtig zullen zijn. Tante vertrouwt hen. Tante heeft hun chocola gegeven . . . Marieke heeft intussen haar kleine portemonnetje uit haar zak gehaald.

„Kijk,” zegt ze. „Er zitten precies tien centen in. Als we in de stad zijn, trakteer ik jou op een ijsje van vijf.” Ze vindt zich zelf erg royaal.

En Trudy vindt dat ook. Maar toch . . .

„We hebben tante beloofd . . .” begint ze weer.

Maar nu wordt Marieke echt boos.

„Och, jij met je tante! Ga dan niet mee, bangerd dat je bent! Dan ga 'k lekker alleen. Of ik vraag een ander meisje mee. Meisjes genoeg, hoor! Maar dan wil ik ook nooit meer met jou spelen, hoor je! Nooit meer!”

Trudy aarzelt nog even.

Ja, ze is bang. En ze gelooft nooit dat tante dit goedvindt . . .

Maar de hele vakantie hier verder alleen? . . . Zonder Marieke? . . .

Met Marieke samen speelt ze met de andere kinderen uit de buurt. Alleen durft ze er nooit naar toe te gaan . . .

En 't is ten slotte wel een echt avontuur, zo samen op de fiets naar de stad . . . Misschien is ze ook wel een beetje te benauwd . . . En ze zullen immers heel voorzichtig zijn . . .

„Goed, ik ga mee,” zegt ze dan.

III

TRUDY EN MARIEKE GAAN STILLETJES WEG

Nu rijden ze op de grote weg, tussen de weilanden, rechts van de tramrails.

Marieke fietst. Trudy zit op de bagagedrager.

Trudy kijkt benauwd. De fiets schommelt zo raar heen en weer. Dat komt natuurlijk, omdat Marieke op de trappers staat.

Marieke heeft nergens erg in. Ze praat en lacht ondertussen en heeft de grootste pret. Is me dat ook eventjes wat! Zo maar samen naar de stad!

Maar Trudy geeft niet veel antwoord. Ze vindt dit fietsen zo verschrikkelijk griezelig! Ze staat duizend angsten uit als er een auto of een fiets aankomt of hen inhaalt. Maar ze durft niets te zeggen. Marieke vindt haar toch al zo'n bangerd.

Dat weet ze best.

Eindelijk zegt Marieke dat ze nu maar 's moeten wisselen. Trudy is dolblij! En met een zucht van verlichting klimt ze op 't zadel.

Fietsen met iemand achterop heeft ze ook nog wel nooit gedaan. Maar dit gaat toch stukken beter, vindt ze.

't Went al gauw. En heel wat geruster rijdt ze nu door.

Ze begint ook schik in hun avontuur te krijgen. Dit is toch werkelijk heel iets anders dan perkje-rijden in 't Plantsoen . . .

En straks de stad! . . . En 't park! . . . En het beloofde ijsje! . . .

Maar een nieuwe schrik verstoort haar mooi gedroom.

Met veel lawaai nadert de tram uit de stad in de verte.

O, wat is dat eng.

„We stappen af, hoor!” In haar angst schreeuwt ze het naar Marieke.

Maar die zegt kalm: „Ben je mal, meid? Waarvoor? Wij rijden toch rechts! En de tram is helemaal links.”

Maar deze keer laat Trudy Marieke niet beslissen.

Opeens, kordaat, stapt ze af en rijdt de fiets zover mogelijk naar de kant.

Marieke lacht haar uit.

„Ba, wat ben jij toch bang!” hoont ze.

Maar Trudy trekt er zich nu 's lekker niets van aan. Laat Marieke maar lachen en haar maar bang vinden. Ze moet er gewoon niet aan denken dat ze het stuur kwijt had kunnen raken, juist toen

de tram voorbijreed en ze eronder hadden kunnen komen. Hier stonden ze tenminste veilig.

Af en toe van plaats wisselend fietsen ze nu verder.

Ze worden ten slotte allebei moe en warm.

Er staan ook zo weinig bomen aan deze weg! Ze rijden geregeld in de felle zon. En 't is toch al zo'n snikhete dag. Van de stad zien ze nog maar steeds niets. Maar ze willen het voor elkaar niet weten. Ze zeggen er niets van. Alleen beginnen ze al maar minder te praten.

Telkens halen andere fietsers hen in.

Dat is ook niet leuk, denkt Trudy, die nu weer op de bagagedrager zit. Iedereen kan vlugger dan wij.

Daar gaat er alwéér een. Een lange jongen van een jaar of zeventien op een hoge fiets. Wat trapt die! En wat vliegt die erover! Geweldig! Zo hard heeft ze nog nooit iemand zien fietsen! Dat moet ze toch even tegen Marieke zeggen.

„Kijk die jongen 's racen!” roept ze.

Marieke heeft hem niet eens gezien. Ze had alle aandacht bij haar stuur en haar trappers. Maar nu kijkt ze toch gauw op.

„'t Is Jan,” zegt ze dan.

En opeens schreeuwt ze: „Ha, die Jan!”

En als de jongen niet dadelijk omkijkt, nog luider: „Hallo! Jan! Jan!”

Want Jan moet haar horen!

Met dat ze 'm zag, heeft ze het bedacht. Jan moet hen verder meenemen.

De jongen remt, kijkt verbaasd om. Dan ziet hij de meisjes, herkent Marieke.

„Nee maar, hoe kom jij hier helemaal verzeild, Blommetje?” lacht hij dan.

„Net als jij. Op de fiets!” bravourt Marieke.

„En waar gaan jullie naar toe?” moet Jan weten.

„Naar de stad natuurlijk!” Parmantig komt het eruit.

Ze hebben Jan intussen ingehaald en zijn van de fiets gesprongen.

„Zeg, Jan, mag zij bij jou op de step staan?” vleit Marieke dan, zonder dat ze weet of Trudy dat wel wil.

Maar die komt dadelijk zachtjes, zo, dat alleen Marieke het horen kan: „Ben je mal, meid! Dat durf ik niet half!”

„Durf jij niet?” spot Marieke zo luid dat Trudy zich echt schaamt voor die vreemde jongen. „Wat ben jij toch een

echte bangerd! Nou meid, dan ga ik. 't Mag toch, hè Jan?"

„Vooruit dan maar. Van jou kom ik toch niet af," weet die.

„Stap maar vlug op, Blommetje!"

Marieke wil al naar hem toelopen, maar Trudy fluistert vlug:

„Niet doen, Marieke! Dat mag niet! Je mag nooit met vreemden meegaan."

Maar Marieke lacht haar alweer uit.

„Jan is toch zeker geen vreemde! Meid, ik ken 'm net zo goed!

Hij woont immers bij ons in 't straatje." Meteen klimt ze op de step, pakt Jan stevig vast.

Nu moet Trudy wel meefietsen.

Maar een nieuwe angst bekruipt haar. Die Jan rijdt zo vreeslijk hard! Ze zal 'm nooit kunnen bijhouden! En dan blijft ze hier helemaal alleen achter! Marieke zal gerust niet op haar letten. Die lacht en praat alweer honderd uit. Trudy drukt haar lippen stijf op elkaar. Dat zal niet gebeuren! Ze wil niet alleen achterblijven! Nee, dat wil ze niet! Ze zegt geen woord. Maar harder dan ze eigenlijk kan, trapt ze.

Intussen plaagt Jan Marieke.

„Mag je dit eigenlijk wel van je moeder, Blommetje?" vraagt hij.

„O, gerust, hoor!" scheidt die dadelijk op.

Maar tegelijk gebaart ze achter zijn rug naar Trudy, die ondanks haar harde fietsen toch al een eindje achter is gebleven, dat ze niet mag zeggen dat ze stilletjes gegaan zijn. Dan dringt het ook opeens tot haar door dat Trudy Jan onmogelijk kan bijhouden. En dadelijk krijgt ze medelijden. Ze geeft Jan een duwtje in z'n rug.

„Zeg, Jan, zij kan niet zo vlug als jij," hoort Trudy haar zeggen. „Kun je niet wat langzamer rijden? Of duw haar anders een beetje op, ja?"

Kijk, dat is nu toch weer echt aardig van Marieke, denkt

Trudy dankbaar. Niet mooi van haar dat ze zo pas gedacht heeft dat Marieke haar vergeten zou.

Jan kijkt meteen om.

„Maar natuurlijk, ik fiets veel te hard voor jou!” zegt hij vriendelijk, terwijl hij vaart mindert. „Dom van me om daar niet zelf aan te denken! Had maar een schreeuw gegeven, meid!”

Trudy lacht een beetje verlegen. Een aardige jongen is dat! Ze rijdt nu weer vlak naast hem.

Hij pakt haar bij haar schouder.

„Ziezo!” zegt hij hartelijk, „nu ga ik je 's fijn duwen! Houd je voeten maar helemaal stil. Dan kun je 's lekker uitrusten! Je hebt zo'n kleur!”

Maar dat wil Trudy niet.

„Nee, hoor! Ik kan best zelf trappen!” lacht ze blij.

Hè, wat gaat dat nu opeens een stuk gemakkelijker, nu die sterke Jan haar duwt. Ze raakt ook helemaal over haar verlegenheid heen. En samen met Jan en Marieke maakt ze grapjes.

Wat zijn ze dan opeens gauw in de stad!

Jan is weg.

Ze hebben hem bedankt en hem nagewuifd totdat ze niets meer van hem zagen.

En nu dringt het pas goed tot hen door dat ze nu werkelijk echt samen in de stad zijn. Wat gewichtig eigenlijk.

Alle moeheid van zo pas zijn ze vergeten. En 't is ook net of ze niet meer zo'n erge last van de warmte hebben.

Maar wat zullen ze nu eerst doen? . . .

Naar tante Janny gaan? . . . 'n Ijsje kopen? . . . Of het park bekijken? . . .

„Ik weet het,” zegt Marieke opeens. „We kopen eerst een

ijsje en dan eten we dat in 't park op. Echt, jô! Kijk, daarginds staat een ijscokar. En we zijn hier vlak bij 't park. Wacht maar. Ik haal ze wel eventjes. Dan kun jij zolang op de fiets passen."

Meteen holt ze weg.

Voorzichtig lopend, in iedere hand een ijsje, komt ze even later terug.

„En nu gauw naar 't park!" beslist ze. „Anders zijn ze nog gesmolten voordat we er zijn. Ik zal ze wel vasthouden totdat jij de fiets in 't rek gezet hebt."

Trudy volgt haar gedwee.

Nu Marieke haar zo royaal trakteert, kan ze toch weer niet gaan zeggen dat ze eigenlijk niet durft . . . En ze wil ook niet langer zo bang zijn.

De ijsjes zijn in een ommezien verdwenen.

Dan gaan ze op zoek naar de volière.

Telkens als ze een man zien, die een platte pet draagt, denken ze dat het de parkwachter is. Dan hollen ze gauw een zijlaantje in. Of ze gaan vlak achter een paar grote mensen lopen en doen net of ze bij hen horen.

't Is griezelig en leuk tegelijk, vindt Trudy.

Marieke weet de weg naar de volière niet precies. Maar op-

eens staan ze er vlak voor. En dan vergeet Trudy al het andere voor die prachtige vogels.

„O, wat mooi! Wat mooi!” roept ze maar steeds.

„Nou, hè?” lacht Marieke. En ze kijkt triomfantelijk alsof ze zeggen wil: Dat heb je nu toch maar aan mij te danken dat je dit allemaal ziet. „Toch maar goed dat we gegaan zijn, niet?”

„Ja! Ja!” zegt Trudy enkel. Ze heeft nu geen tijd om te praten. Ze moet alleen maar kijken, kijken.

Maar Marieke laat haar niet met rust. Ze wil haar alles tegelijk wijzen. Ze heeft een gevoel alsof al die prachtige vogels een beetje van haar zijn en dat zij er nu Trudy alles van moet vertellen. Zij wist ze immers en heeft ze al vaker gezien. En Trudy nog nooit.

„Kijk,” wijst ze, „daar heb je nu de bosfazant. En in het hok daarnaast zit de zilverfazant. En daarnaast de goudfazant. Schitterend, hè? En hier zijn parkietjes. En daar papegaaien. En daar . . .”

Maar ze gaat Trudy véél te vlug langs de verschillende afdelingen. Heel langzaam loopt die achter haar aan. Ze komt ogen te kort om al die mooie vogels en vogeltjes met hun prachtige kleuren te bewonderen. Ze moet alles heel goed onthouden. Dan kan ze het vanavond allemaal aan tante Doortje vertellen. En als ze weer thuis is aan vader en moeder. Even knijpt ze haar ogen stijf dicht. Dat doet ze altijd als ze iets heel moois ziet en het onthouden wil.

Ziet ze ze nu nog in haar verbeelding?! . . . O ja, zo duidelijk! Heerlijk! Kan ze ze vanavond in bed ook weer gaan bekijken. Gezellig!

Als ze de hele volière rondgewandeld is, begint ze weer van voren af aan.

Maar Marieke wordt ongeduldig. Die is veel te ongedurig om zo lang op één plaats te zijn.

„We gaan weg, hoor!” zegt ze, „anders kunnen we niet eens meer naar m'n tante.”

„Ja, dadelijk! Nog eventjes bij de vogels langs!” Heel vlug maakt Trudy nu de tweede ronde.

Ze zou eigenlijk veel liever niet naar die tante gaan en lekker hier blijven. Maar ze begrijpt dat ze dat niet tegen Marieke kan zeggen.

Dan gaat ze gauw naar haar toe.

„Wat was dat mooi!” geniet ze nog na. „Je kunt er gewoon haast niet vandaan komen, hè? Ik wou dat wij bij ons op 't dorp zo'n volière hadden! Dan ging ik er vast elke woensdag- en zaterdagmiddag naar toe!”

Marieke lacht.

„Dat zou je wel gauw gaan vervelen,” zegt ze dan nuchter.

„O nee! Vast niet! Nooit!” weet Trudy heel zeker.

„Ik moet je de pauwen ook nog laten zien,” bedenkt Marieke dan. „Kom maar gauw mee. Ze zijn hier vlakbij.”

Treffen ze dat even! . . .

Ze staan nog maar net voor 't gaas, waarachter de pauwen wonen, of het mannetje begint te pronken.

„Heb je wel eens eerder een pauw gezien?” vraagt Marieke opeens. En in haar hart hoopt ze dat dit voor Trudy de eerste keer is.

„Eén keertje maar,” vertelt Trudy dan. „Maar die wilde helemaal niet pronken.”

De pauw draait intussen trots en behaagziek rond.

Nu is Trudy van dit plekje weer bijna niet vandaan te slaan.

Heb je ook ooit zo iets moois gezien? . . .

Ten slotte raken ze toch het park weer uit. Geen parkwachter heeft hen aangehouden.

En nu moet Trudy het ineens even zeggen: „Meid, Marieke, wat hebben we een enige middag!”

Dat ze stilletjes weggegaan zijn en dat tante Doortje wel 's zal kunnen brommen als ze dit hoort, daar denkt ze op dit ogenblik helemaal niet aan.

„Nou, hè?” glundert Marieke. „Maar nu gauw naar tante Janny. Anders komen we te laat thuis. En dan zou er wat voor me op zitten. Oei!!” En ze kijkt zo benauwd op haar manier dat Trudy opeens schatert van de pret. Die Marieke is me toch ook een echt leuke grappenmaakster, hoor!

Nu lopen ze door de zonnige straten van de stad. Hier fietsen durven ze niet. Om beurten rijden ze hun karretje.

„Hè, in 't park was 't heel wat lekkerder!” zucht Trudy ten slotte. Ze is zo vreeslijk warm! En ze wordt ook opeens weer zo moe! Ze lopen ook al zo lang! Zouden ze er nu nog niet zijn? . . .

Marieke verstaat haar niet.

„Wat zeg je?” vraagt ze.

„Is 't nog ver?” komt Trudy dan. „Ik wou zo graag dat we er waren!”

„Ja, ik ook!”

Verbeelde ze het zich of kwam dat er werkelijk een beetje benauwd uit bij Marieke?

Trudy is plotseling op haar hoede.

„We lopen toch wel goed?” zegt ze argwanend.

Ze schrikt van Mariekes aarzelend antwoord.

„Ik . . . ik geloof het wel.”

„Maar je wist toch zo goed de weg, heb je gezegd.” Trudy ziet nu purperrood. En dat komt niet meer alleen van de warmte. Ze is opeens zo vreeslijk bang! Stel je voor dat ze verdwaald zijn in deze grote, vreemde stad! O!

„Dat wist ik ook,” zegt Marieke een beetje beledigd.

„Maar . . . maar . . .”

„Wat maar?”

„Die straten lijken allemaal zo op elkaar. Ik . . .”

„Laten we asjeblieft teruggaan, Marieke!” smeekt Trudy.

„Toe, asjeblieft!”

Ze heeft moeite om haar tranen te bedwingen.

Maar Marieke wil het nog niet opgeven.

„Nee, nog even,” zegt ze. „Die straat, die daar bij die rode brievenbus begint, die kan het best 'es zijn.”

Ze sjokken weer verder, twee kleine meisjes met warme gezichten.

Ze hebben weer een beetje hoop toch op de goede weg te zijn.

Maar 't is voor de zoveelste keer mis.

Trudy blijft staan.

Ergens slaat een klok.

Ze telt de slagen.

Vijf.

„Ik ga terug!” zegt ze dan, plotseling heel beslist voor haar doen. „Je tante vinden we toch niet. En 't is al vijf uur. We komen nooit meer op tijd thuis.”

„Vijf uur?” schrikt Marieke. „Meid, dat halen we niet meer. Gauw dan maar!”

Ze keren meteen om.

„Weet jij nog hoe we terug moeten lopen?” vraagt Trudy dan. „Ik niet.”

„Nee, ik ook niet,” bekennt Marieke eerlijk.

Dan springen Trudy de tranen in de ogen.

Hoe moet dat nu toch? O, als ze maar ooit weer thuis komen!

Maar Marieke weet raad.

„Wacht maar even,” zegt ze. „Daarginds loopt een agent. Die ga 'k gauw vragen hoe we het vlugst bij 't tramstation komen. Als we daar maar eerst weer zijn!”

IV

ONWEER

Zodra ze bij 't station zijn, stappen ze op de fiets.
De zon is al een tijdje verdwenen. Het wordt zo vreemd donker.

Maar ze letten er niet op. Ze hebben er niet eens erg in. Ze denken er alleen maar aan dat ze naar huis moeten. Zo gauw mogelijk!

Trudy fietst.

Marieke heeft helemaal geen praatjes meer. Ze zit maar heel stil op de bagagedrager.

O, ze komen nooit meer op tijd! Nooit meer!

Wat zal vader boos zijn! . . .

't Lijkt gewoon dezelfde Marieke van daareven niet meer.

Dan licht het opeens fel.

En op hetzelfde ogenblik springt Marieke zo maar pardoes van de fiets.

Van schrik schiet het stuur bijna uit Trudy's handen. Maar gelukkig. Ze weet het nog vast te houden en remt vlug. Als ze naast de fiets staat, ratelt de eerste donderslag dreigend boven hun hoofden.

„Meid, wat doe je toch! We zouden zo de grootste ongelukken krijgen! Ik was bijna tegen de tramrails aangereiden!”

Nu is het Trudy's beurt om boos te zijn.

Maar de anders zo kordate Marieke staat nu midden op de

weg te schreien en verdedigt zich helemaal niet. Ze houdt de handen voor haar ogen en zegt maar steeds hetzelfde: „O, ik ben zo bang! Zo vreeslijk bang! Waren we maar nooit weggegaan!”

Trudy, zelf ook angstig, begrijpt opeens dat zij nu de flinkste moet zijn.

„Laten we weer vlug opstappen,” zegt ze, haar boosheid helemaal vergetend. „Misschien zien we wel gauw een huis, waar we kunnen schuilen.”

't Heeft intussen alweer gelicht en de tweede slag is nog zwaarder dan de eerste.

Maar Marieke verzet geen voet.

„Ik durf niet! Ik durf niet!” snikt ze enkel. „O, moeder!”

Bij dat „moeder” begint Trudy bijna mee te huilen.

O ja, moeder! Was ze maar bij moeder! Ze voelt zich zo ongelukkig!

Het onweer wordt heviger. Er vallen al een paar reghdruppels.

Dan pakt Trudy Marieke opeens bij haar arm.

„Je moet mee! Je moet mee, hoor je!” zegt ze. „We kunnen hier toch niet blijven staan! We moeten zo gauw mogelijk bij een huis zien te komen! 't Regent immers al! Straks zijn we nog doornat ook!”

Marieke begriipt dat Trudy gelijk heeft. Maar ze is zo vreeslijk bang! Ze is nergens zo bang voor als voor onweer! Ze durft de handen niet voor haar ogen vandaan te doen. Want o, dan ziet ze dat lichten weer. En dat! . . .

„Is hier dichtbij niet een boom, Trudy?” vraagt ze kleintjes.

„Toe, laten we daar dan onder gaan schuilen!”

O, wat is dit een heel andere Marieke dan het durfalletje van zo pas!

Maar Trudy komt dadelijk verschrikt: „Onder een boom? Meid, hoe haal je 't in je hoofd! Dat is toch zeker veel te gevaarlijk! Daar slaat de bliksem immers juist zo vaak in. Onze meester zegt altijd: Nooit onder een boom gaan staan als 't onweert!”

Marieke staat te trillen op haar benen. Maar ze maakt nog steeds geen aanstalten om mee te gaan.

De ene donderslag volgt intussen steeds sneller op de andere. En het begint gewoon te stortregenen.

In een ommezien zijn de dunne jurkjes van de meisjes doorweekt. Van Trudy's pijpekrullen, die tante Doortje gister met zo'n zorg in haar haar gedraaid heeft om ze toch maar niets

minder mooi te krijgen dan moeder, die het iedere avond doet, is niets meer te zien. Sluik hangt het haar om haar hoofd. De vrolijke vlinderstrik, die zo pas nog zo fier rechtop stond, is helemaal slap geworden.

Trudy kijkt hulpeloos om zich heen.

Aan Marieke heeft ze nu niets meer.

Komt er nu 's niemand aan, die hen helpen kan? . . . 't Lijkt wel of de weg in één ogenblik leeggeveegd is.

En dan pakt het anders zo bedeesde meiske plotseling kordaat door.

„Als jij hier dan wilt blijven, moet je 't zelf weten, Marieke,” zegt ze flink. „Maar ik ga weg.”

„Nee! Nee!” gilt Marieke. „Trudy, je laat me niet alleen! Dat doe je niet, hoor! Dat mag je niet!”

„Dan moet je maar meegaan.”

Trudy kijkt niet meer naar Marieke om. Ze doet net of ze op de fiets zal stappen. En dan zit Marieke opeens op de bagagedrager. Wel helemaal in elkaar gedoken als een angstig vogeltje. Maar ze zit dan toch.

Trudy fietst weer.

En terwijl het onophoudelijk licht en de donder niet meer van de lucht is, bedenkt ze dat tante Doortje vast gedacht heeft dat ze de hele middag in 't Plantsoen gebleven zijn. En dat ze hen, nu het onweert, natuurlijk al lang thuis verwacht heeft. En dat tante, nu ze niet komen, zo vreeslijk ongerust over hen zal wezen.

En opeens dringt het tot haar door, hoe ondeugend ze eigenlijk geweest zijn, door zo stilletjes weg te gaan.

Ze schaamt zich zo! Ze wordt er helemaal rood van!

En dan bidt ze opeens stil, zo maar onder het fietsen door.

Maar dat geeft niet. De Here hoort haar toch altijd, weet ze. „Here!” zegt ze, „bewaar ons! Bewaar ons alstublieft! Wij

zijn erg ongehoorzaam geweest! Maar bewaar ons toch alstublieft! En vergeef het ons! En laat ons alstublieft gauw een huis vinden, waar we kunnen schuilen! Om Jezus' wil. Amen."

En vreemd, dan is het net of ze lang zo bang niet meer is. En opeens ziet ze ook een huisje, vlak aan de weg.

Ze juicht het bijna uit.

„Marieke, ik zie een huis! Een huis!”

Nog harder trapt ze.

Daar zijn ze er.

Marieke laat Trudy alleen de fiets tegen de muur zetten. Zelf holt ze naar de deur.

Ze wil bellen. Maar er is geen bel.

Dan probeert ze de deur open te maken. Maar die zit vast.

Ze rammelt aan de klink. Heel hard.

Maar niemand doet open.

„O Trudy, nu laten ze er ons ook nog niet in!” jammert ze.

Maar Trudy is naar de ramen gelopen en heeft naar binnen gekeken.

„Er is geloof ik niemand thuis,” zegt ze zacht.

Even staat ze verslagen. Marieke snikt luid. Dan trekt ze haar mee.

„Kom maar! Misschien is er wel een achterdeur.” Ze voelt zich opeens veel ouder dan Marieke. Net of ze haar beschermen moet.

Er is een achterdeur. Maar die zit ook al vast.

Marieke begint weer om haar moeder te roepen.

„O moeder! Moeder! Moeder!”

Stil slaat Trudy haar arm om haar vriendinnetje heen.

Dan mekkert er achter hen een geit.

Trudy kijkt om.

En nu ontdekt ze een klein schuurtje, waarvan de deur op

een kier staat. Een geitje, dat zeker vastzit, staat op z'n achterpootjes en steekt z'n leuke snuitje door de opening.

Dat ze dat zo pas niet dadelijk gezien heeft! . . .

Blij trekt ze er Marieke mee naar toe. Hier staan ze tenminste droog. En toch ook veiliger dan zo buiten.

Het geitje mekkert maar door. Net of het zeggen wil: „Domme meisjes! Moest ik jullie nu eerst roepen? Waarom kwamen

jullie toch niet dadelijk bij me? Zo met ons drie-tjes is het toch veel gezelliger, nu het telkens zo raar licht wordt en het zo'n lawaai is in de lucht!”

Trudy aait 'm even over z'n kop.

Ja, 't is net of ze minder eenzaam zijn, zo met dit aardige geitje bij zich in de buurt, vindt ze.

Maar Marieke staat alweer met de handen voor de ogen.

En bij iedere donderslag krimpt ze in elkaar van angst.

Trudy krijgt zo'n medelijden met haar! Ze denkt er niet aan om te zeggen: „Nu heb je mij zo vaak voor bangerd uitgescholden en nu zie ik lekker 's hoe bang jij zelf eigenlijk bent!” Nee, ze zegt iets heel, heel anders! Zo maar opeens! Maar heel, heel zachtjes! Want o, ze durft het bijna niet! Marieke zal het misschien zo erg raar vinden! Maar het moet toch . . .

„Marieke!” zegt ze, „je moet bidden. Echt, dat moet je doen!

Dan ben je lang zo bang niet meer. Ik heb het ook gedaan zo pas."

Het is eruit. Maar ze heeft een kleur tot achter haar oren. En ze is nu maar erg blij dat Marieke de handen voor de ogen houdt en haar niet aankijkt.

Wat zal Marieke nu wel zeggen? . . . Of zal ze haar alleen maar uitlachen? . . .

Maar Marieke lacht helemaal niet.

Ze hakkelt enkel: „Ik . . . ik kan . . . ik weet niet . . .”

En dan opeens vlug: „Ik bid altijd alleen de gebedjes, die moeder mij geleerd heeft. Ik weet niet goed, wat ik nu bidden moet, wat ik zeggen moet, bedoel ik.”

En dan, o, hoe ze het gedurfd heeft, begrijpt ze later zelf niet meer, maar alles is nu zo heel anders dan anders, Marieke zelf vooral, dan vraagt Trudy zo maar: „Zal ik het voor ons tweetjes doen?”

En als Marieke dadelijk hevig knikt en meteen haar handen vouwt, sluit Trudy haar ogen en heel eerbiedig zegt ze: „O Here, wij zijn zo ongehoorzaam geweest! Wij zijn zo maar stilletjes weggegaan. En nu onweert het zo! En wij zijn zo bang! En wij zijn hier helemaal alleen. Wilt U ons alstublieft bewaren en ons weer veilig thuisbrengen? En ons alles vergeven? Om Jezus' wil. Amen.”

En dan haastig er achteraan: „En wilt U alstublieft maken dat Mariekes vader en tante Doortje niet al te ongerust over ons zijn? Om Jezus' wil. Amen.”

Marieke doet haar ogen open en legt er haar handen niet weer voor. Vol bewondering kijkt ze Trudy aan. Dat ze ooit heeft kunnen zeggen dat Trudy bang is! . . .

„Ik . . . ik zal nooit weer zeggen dat je een bangerd bent, hoor! Ik . . . ik ben als 't erop aankomt veel banger dan jij.”

Het komt er zo nederig en eerlijk uit.

Trudy lacht verlegen. En ze krijgt weer zo'n kleur!
„Och, meid, loop rond!” zegt ze dan.
Maar ze is opeens zo blij!
Het onweer drijft langzaam af.
Zo nu en dan horen ze nog een slag. Maar steeds zwakker.
De regen houdt op.

V

NAAR HUIS

Zullen we nu maar gauw verder gaan?" stelt Trudy voor.
„Ja." Marieke loopt achter haar aan. De rollen zijn totaal omgekeerd.

„Ik eerst nog maar een eindje fietsen?"

Trudy heeft haar ene voet al op de trapper staan.

„Ja, goed."

Twee dorpjes moeten ze door voordat ze in hun kleine stadje komen.

Ze schieten al mooi op. Ze zijn zowat op de helft.

Als ze niet zo heel goed wisten nu dat ze zo erg ondeugend zijn geweest en dat ze nu nog veel te laat thuis zullen komen ook, zouden ze bijna weer vrolijk worden. 't Is zo lekker buiten, na het onweer! En 't is zo fijn dat ze veilig bewaard zijn zo pas! . . .

Maar dan gebeurt er iets.

De achterband van de fiets begint zo maar opeens vreeslijk te stoten. En even later is hij helemaal leeg.

Daar staan ze nu weer.

Ze zeggen eerst geen woord. Zo verslagen zijn ze.

Ze kijken elkaar alleen maar aan met heel verschrikte gezichten. Ze weten zich gewoon geen raad. Hoe moet dat nu toch! . . .

„Lopen," zegt Marieke dan enkel. En ze begint meteen.

„Ja.” Nu staan Trudy's grote, blauwe ogen vol tranen. Wanneer zullen ze nu toch thuiskomen! . . . En ze is al zo vreeslijk moe! . . . En tante Doortje! . . .

Zo sjokken ze een tijdje voort, zonder praten.

„'t Is allemaal mijn schuld,” begint Marieke dan opeens berouwvol.

„De mijne net zo goed,” zegt Trudy dadelijk.

„Niet waar. Ik heb het bedacht.”

„Ja, maar ik ben meegegaan.”

„Ik doe het nooit, nooit van z'n levensdagen weer!”

„O nee! Nooit, nooit weer!”

Dan is het weer een poosje stil.

Totdat Trudy, na een kromming in de weg, het spitse kerkorentje van het tweede dorp ziet.

„Misschien is er in het dorp daarginds wel iemand, die de band maken kan!” zegt ze hoopvol. „Hè ja, vast wel!”

„We hebben immers geen geld.” 't Komt er zo somber uit bij Marieke.

Nee, ze hebben geen geld. Nog niet eens één cent. Maar als ze nu zeggen dat ze morgen eerlijk zullen komen betalen? . . . Trudy wil nog niet helemaal de moed opgeven.

Af en toe passeert hen een fietser. Soms kijkt die medelijdend naar de beide kleine meisjes. Maar dat is ook alles. Er is geen mens, die hen helpen kan, daar midden op de weg.

Dan komt er een rijtuigje achter hen aan. Een keurig koetsje met een mooi, bruin paard ervoor. Het is het wagentje van de dokter uit het kleine stadje. Maar Marieke ziet het niet. Ze kijkt maar steeds recht voor zich uit.

De dokter is al oud en helemaal grijs. Hij houdt niet van die jagende auto's. Hij wil er beslist geen hebben. Hij zit veel liever in z'n eigen rijtuigje, net als vroeger.

Maar nu is het koetsje leeg.

Kees, de koetsier, zit op de bok. Hij heeft een paar logés van de dokter naar de trein in de stad gebracht. Nu rijdt hij met het lege wagentje terug.

Kees is een echt goede, vriendelijke baas.

Hij is al heel lang bij de dokter. Iedereen in het stadje kent hem. En hij kent ook eigenlijk iedereen. Hij kent Marieke ook wel.

Hij heeft de beide meisjes al een tijdje zien voorttobben naast hun kapotte karretje. Ze zijn zo moe, die twee. Ze kunnen het ene been bijna niet meer voor 't andere krijgen. En dan moeten ze om beurten de fiets nog duwen ook natuurlijk.

Maar Kees heeft Marieke nog niet herkend. Hij heeft niet zulke beste ogen meer. Hij denkt: Die stumperds hebben ook lelijk pech. Midden op de weg een lekke band. Wie weet hoelang ze al zo lopen. En waar zouden ze nu nog naar toe moeten?

Pas als hij vlak achter hen is, ziet hij dat hij het kleinste meisje kent.

„Ho, Bruintje!” roept hij meteen. „Ho!”

En daar staat het rijtuigje zo maar stil naast Trudy en Marieke, die verbaasd op zij kijken.

„Zo, Marietje Blom,” begint Kees dan en je kunt helemaal niet merken dat hij eigenlijk zo'n medelijden met die beide kleine meisjes heeft, je ziet enkel maar plaaglichtjes in z'n grijs-blauwe ogen, „wat dachten je vriendinnetje en jij wel, hè? Daar komt Kees aan? Nu laten we maar gauw een band leeg lopen? Dan kunnen we ons verder mooi laten rijden? We hebben geen zin meer om te trappen?”

Trudy kijkt hem stomverwonderd aan. Hoe kan iemand nu toch zo iets van hen denken! En dan wil ze die vreemde man vlug gaan uitleggen hoe alles precies zit.

Maar Marieke is haar voor.

Ze vergeet eventjes alle narigheid en gaat grif op het plagerijtje in.

„Ja, ja, Kees!” lacht ze. „Dat dachten we. Zullen we nu maar dadelijk instappen?”

„Dat kun je net denken. Ik neem jullie natuurlijk niet mee,” plaagt Kees door. „Stel je voor, twee zulke ondeugende, kletsnatte meiskes in het mooie koetsje van de dokter! Dat zou toch zeker nergens op lijken! Nee, hoor, dat gaat niet!” „Dan gaan we er lekker achteraan hangen, hè Trudy?” vindt Marieke, opeens weer overmoedig. „En als we dan een ongeluk krijgen . . .?”

„Dan is het natuurlijk Kees z'n schuld,” zegt die, met een quasi benauwd gezicht.

„Ja, natuurlijk! Want als je ons erin laat, krijgen we geen ongeluk!”

„Kruip er dan maar gauw in! Want dat wil Kees niet op z'n geweten hebben. Stel je voor! Ik zou vader Blom nooit weer onder de ogen durven komen.”

Dat laat Marieke zich geen twee keer zeggen. Ze vergeet de hele fiets en wipt vliegensvlug naar binnen.

O, wat zit het heerlijk op die dikke kussens!

Maar Trudy staat nog op de weg en houdt het kapotte karretje vast.

Hoe moet het daar nu toch mee?! . . .

Gelukkig. Kees weet er raad op.

Hij heeft een paar sterke, dikke touwen bij zich. Daarmee sjoert hij de fiets achter aan het rijtuigje vast.

Het duurt nog een heel tijdje, eer het klaar is. En intussen moeten Trudy en Marieke hem alles van die middag vertellen.

„Foei! Foei!” zegt Kees als hij het hele verhaal gehoord heeft en hij schudt maar met z'n grijze krullebol. „Foei! Foei! Wat een ondeugende meiskes! Foei! Foei toch!”

Dan klimt hij gauw op de bok.

„Vlug, Bruintje! Maak dat je in ons stadje komt, oude jongen! Niet om die twee stoute rakkers, hoor! Nee! Maar om hun vader en hun tante! Want die zullen me even in angst zitten, zeg!”

't Is net of Bruintje er alles van begrijpt.

Hij zet dadelijk vaart!

In een ommezien zijn ze in het tweede dorpje. Daar rijden ze even wat langzamer, maar dan gaat het weer even vlug als daarnet. En Marieke kan het niet helpen. Ze vergeet even dat ze eigenlijk bijna niet naar huis durft te gaan. Ze geniet! . . .

Het gaat ook zo fijn! . . .

En als ze tussen de eerste huizen van het kleine stadje komen, spieden haar pientere, bruine oogjes naar alle kanten. Het zou toch knalletjes zijn als nu één of ander kind van school haar zag, zie je! Die zou even jaloers zijn op 'r! . . .

Maar ze kan niemand ontdekken.

Jammer vindt ze dat. Echt jammer!

Intussen komen ze steeds dichterbij hun straatje.

En hoe meer ze dat naderen, hoe banger ze weer wordt. Er zal wat voor haar op zitten! Daar kun je van op aan! En ze heeft het verdiend ook! Dat weet ze best! Maar toch . . . Ze wou maar dat Trudy met haar mee kon gaan. Want zo alleen . . .

„Ho, Bruintje! Ho!”

Daar staan ze al voor het huis van tante Doortje.

En op hetzelfde ogenblik gaat de winkeldeur open en komen tante Doortje en vader Blom samen naar buiten.

Ze zien er allebei bezorgd uit! En tante Doortje heeft gehuild. Dat kun je duidelijk zien.

Geen wonder. 't Is intussen al zeven uur geweest.

Ze praten zo ernstig met elkaar! . . .

Dan kijken ze verbaasd naar het rijtuigje.

Dat is toch het wagentje van de dokter? . . . Waarom blijft dat nu net hier voor de deur staan? . . . Ze hebben de dokter toch niet laten roepen? . . . Als het nu de politie was! Dat zou heel wat anders wezen.

De politie weet al lang dat Trudy en Marieke nergens te vinden zijn. De politie is al een hele poos naar hen aan 't zoeken. De politie is zelfs al bezig met dreggen in de stadsgracht, die langs het oude Bolwerk loopt. Maar dit hebben ze nog maar niet tegen vader Blom en tante Doortje gezegd. Dat lijkt dadelijk zo erg. En toch moeten ze het wel doen. Verschillende mensen hebben de meisjes daar vanmiddag zien fietsen. Ze kunnen toch best in 't water gereden zijn! . . . Intussen is Trudy al uit het koetsje geklauterd.

Marieke, die haar vader dadelijk gezien heeft, volgt haar vlug. Tante Doortje staat stokstijf, de mond half open van verbazing. Ze kan haar ogen gewoon niet geloven. Komt Trudy daar nu werkelijk zo maar opeens uit het wagentje van de dokter geklommen? . . .

En vader Blom? . . .

Vader Blom, die zo van plan geweest is dadelijk heel streng tegen Marieke te zijn als hij haar weer heelhuids thuis zou mogen krijgen, vader Blom is zo verschrikkelijk blij dat hij z'n kleine wildzang weer gezond en wel voor zich ziet dat hij haar zo maar met z'n sterke handen van de grond tilt en als een klein kindje op z'n arm neemt.

En Marieke vergeet helemaal dat ze de fiets nog aan moet pakken en dat ze Kees moet bedanken.

Ze drukt haar gezicht stijf tegen dat van vader aan en ze schreit maar: „'t Is allemaal mijn schuld, mijn schuld! Maar ik zal 't nooit, nooit weer doen, vader! Nooit, nooit meer!”

„Stil maar!” zegt vader Blom en hij strijkt onhandig riet z'n ruwe werkvingers over Mariekes natte haren. „Stil nu maar, meid! Straks moet je vader maar 's rustig alles vertellen.”

Dan draagt hij haar naar binnen en zet haar in een grote stoel in tante Doortjes kamer.

Tante Doortje en Trudy komen vlak achter hen aan.

Nu vergeten ze toch alle vier zo maar die goede Kees! . . .

Maar die geeft er niets om. Hij begrijpt het best. Hij klimt van de bok en maakt de fiets los. En intussen lacht hij maar stil voor zich heen. 't Is toch maar fijn, weet je, dat hij die ondeugende rekels heeft kunnen meenemen! Wie weet hoe laat ze anders pas thuisgekomen zouden zijn.

Dan doet hij de winkel deur open en roept luid: „Volluk!”

Vader Blom, tante Doortje, Trudy en Marieke, ze kijken allemaal tegelijk op als ze dat roepen horen.

„O!” zegt tante Doortje dan. „O! Nu hebben we Kees toch zo maar helemaal vergeten! Foei toch! Die goede Kees!”

Vader Blom is de kamer al uitgegaan.

Tante Doortje en de meisjes komen hem vlug achterna.

En dan beginnen ze hem alle vier tegelijk te bedanken.

Kees stopt gauw z'n vingers in z'n oren. En hij kijkt zo benauwd op zijn manier!

„O, houdt op! Houdt op! Jullie maken de oude man nog doof met z'n allen! 't Is al lang goed zo, hoor! Al lang! Ik kwam alleen maar even zeggen dat ik de fiets hier voor 't raam heb gezet.”

Dan gaat hij vlug de deur weer uit.

Maar op de stoep draait hij zich nog even om en wenkt vader Blom met z'n ogen.

Die loopt dadelijk naar hem toe en dan zegt Kees zachtjes:

„Ik wil me natuurlijk helemaal niet met jouw zaken bemoeien, Blom, maar als ik je een goede raad mag geven: brom dan maar niet te veel op dat kleine meisje van je. En voor juffrouw Van Veen dezelfde boodschap. Die kinderen hebben hun straf al lang en breed te pakken als je 't mij vraagt. Och, och, wat hebben die stumperds in angst gezeten met dat onweer! En toen nog die lekkende band! Die doen zo iets heus niet gauw weer! Geloof dat maar van mij!”

„Ja, Kees, ja. Dank voor je goede raad, hoor! Ik zal er rekening mee houden. En dank voor alles! Ja, voor alles!”

Vader Blom schudt Kees stevig de hand.

„Ja, ja, hoor! Ja, ja! Zo is 't wel goed!”

Kees zit alweer op de bok.

Vader Blom kijkt het weggrollende rijtuigje nog even na. Zo'n beste kerel als die Kees toch is, denkt hij.

Dan gaat hij vlug weer naar binnen.

En nu moeten Trudy en Marieke alles heel precies vertellen.

En dat doen ze ook. Alleen over het bidden praten ze beiden niet. Net alsof ze dat afgesproken hebben. En dat is toch keus niet waar. Ze denken er juist allebei wel aan. Maar het is zo raar, ze durven het niet goed.

„Kinderen, kinderen, hoe konden jullie het toch doen!” moet tante Doortje telkens weer zeggen als 't verhaal eindelijk uit is. „Als jullie toch 's wisten hoe we in angst gezeten hebben over jullie!”

Vader Blom schudt alleen maar z'n hoofd. Hij zegt niets. Maar hij denkt bij zich zelf dat Kees gelijk heeft. Die rakkers hebben hun straf eigenlijk al lang te pakken. Die gaan er geen tweede keer weer samen vandoor.

Tegen achten neemt hij Marieke mee naar huis.

„Vlug, meid!” zegt hij als ze op straat lopen, „anders kunnen we moeder en de jongens niet eens meer van de bus halen.”

„Mag ik dan mee?” vraagt Marieke heel verwonderd. „Ik dacht . . .”

„Dat vader je dadelijk in bed zou stoppen zeker, hè? Nu, dat heb je ook eigenlijk wel verdiend, ondeugende meid. Maar dan schrikt je moeder misschien zo. En dat wil ik niet, zie je.”

Die vader toch! . . . Marieke huppelt bijna aan z'n arm.

O nee! Ze zal nooit meer stilletjes weggaan ! Nooit, nooit weer!

Een uurtje later gaat Trudy naar bed.

Als ze erin ligt, komt tante Doortje nog even bij haar zitten. 't Is al helemaal schemerig in het kleine kamertje.

Ze praten niet veel meer. Dat hoeft ook niet. Alles wat gezegd moest worden, is al gezegd.

Tante Doortje streelt zacht over Trudy's handen, die op het dek liggen.

En Trudy is zo blij!

Alles is nu weer goed! Zo echt helemaal goed! . . .

Dan begint tante Doortje opeens zacht en een beetje aarzelend: „Maar vanmiddag, toen met dat onweer, toen jullie zo bang waren en zo alleen, toen waren jullie toch niet echt alleen. Echt alleen ben je nooit. Dat wist je toch wel, Trudy?”

„Ja, tante, dat wist ik wel,” zegt Trudy, al even zacht.

„En je mag immers altijd bidden, meiske! De Here hoort je overal. Waar je ook bent. Dat komt er niets op aan. Dat is juist zo heerlijk!”

„We hebben ook gebeden, tante. En toen waren we lang zo bang niet meer.” Trudy fluistert het bijna.

„Daar ben ik blij om, kind! Wat ben ik daar blij om! Dat je dat niet vergeten hebt!” Tante Doortje geeft Trudy zo maar opeens een kus. Dat is anders niets voor tante Doortje. Trudy krijgt er gewoon een kleur van. Maar dat ziet tante niet. Daarvoor is het al veel te donker.

En vreemd, dan kan Trudy tante zo maar alles precies vertellen.

Tante luistert stil. Ze vindt het helemaal niet raar. Ze heeft alleen tranen in haar ogen. Zulke kinderen toch ook! Zulke kinderen! . . .

„En heb je nu al gedankt, Trudy?” wil tante nog graag weten als Trudy uitgepraat is.

„Nee, tante! Nee! Daar heb ik helemaal niet aan gedacht! Dat is erg!” Trudy zit opeens rechtop in bed, weer vuurrood, maar nu van schaamte. Dat ze dat toch al die tijd heeft kunnen vergeten!

„Dan doen we het nu nog samen. Goed?”

Trudy knikt alleen maar.

Lief is tante Doortje, vindt ze. Zo lief! Moeder zou net hetzelfde gezegd hebben.

Dan neemt tante Trudy's kleine handen in de hare. En heel eerbiedig sluiten ze beiden hun ogen.

Als tante Doortje even later naar beneden gaat, denkt Trudy blij: Wat is alles nu toch nog heerlijk goed geworden! ... En wat houd ik veel van tante Doortje! ... O ja, zoveel! ... Bijna evenveel als van moeder! ...

INHOUD

	Blz.
I. Bij tante Doortje	7
II. Fietsen	15
III. Trudy en Maricke gaan stilletjes weg	24
IV. Onweer	34
V. Naar huis	42